

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗЕ НЕДЕЉНО ЈЕДАНПУТ НА ТАБАКУ

ЦЕНА ЗА СРБИЈУ:

НА ГОДИНУ . . . . . 6 дин.
 НА ПОЛА ГОДИНЕ . . . . . 3 "
 ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ НА ГОДИНУ . . . 9 дин.

УРЕДНИШТВО И АДМИНИСТРАЦИЈА

ЈЕ У ЗДАЊУ

ОПШТИНСКОГ СУДА

Цена је огласима 6 дин. пара од врсте.

Претплату ваља слати упућеницом на општински суд а све кореспонденције на уредника.

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ.

Неплаћена писма не примају се.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

ЗАПИСНИК

редошћог састајка општинског одбора 21 марта 1887 год.
 (састајак отворен у 5³/₄ часа)

Били су: председник општине г. Свет. Николајевић; члан суда: г. Јанаћко Јанковић; одборници и заменици г. г. М. Клидис, Др. М. Вујић, Коста Петровић, Мих. Крстић, В. Дучић, Ђ. Козарац, Др. М. Леко, Дим. Наумовић, Стеван Јосифовић, Никола Д. Кики, Јован Петковић, Светозар Јанковић, Мил. Вељковић, Јов. Дилбер, Самуел Пијале, Никола З. Поповић, К. Црногорац, Ст. Добривојевић, Милан А. Павловић, Јован Д. Стефановић, Милутин Марковић, Ник. Ђорђевић, Дим. Миловановић, Јанаћ Х. Фичо, Фер. Розелт.

Прочитан и примљен записник прошлог састајка.

Бр 60.

Г. Председник. Господо, имам да вам јавим да сам на основу решења одборског од прошле године, а према претпису г. министра, отпустио из службе Др. Бирера. Сад ће се расписати стечај за лекара на његово место. (Прима се к знању)

Г. Председник. Г. Сима Обрадовић татор цркве Ружице моли да се смеи са те дужности, наводећи као разлог то, што је већ у неколико заузет и општинским пословима. Ја сам га молио да бар за време ових празника остане, но он није хтео ни на то да пристаје.

Г. М. Клидис. Ако се не вaram он је већ пре тога био татор годну дана, и са тога разлога могли би му молбу уважити.

Г. Б. Дучић. И ако је служио годину дана, ја мислим да треба и даље да остане, јер кад смо га бирали он је пристао.

Г. С. Добривојевић. Ја бих био мишљења да му се молба уважи, јер ако човека силом натерамо да ту дужност врши, он је веће вршити како ваља.

Г. Милан А. Павловић. Ја мислим да би на то имали да употребимо и друге људе, а не да њега силом терамо. Ето нпр. ја бих предложио г. Божановића. (Врло добро)

Г. Председник. Па пристајете ли господо, да за то место изаберемо г. Божановића? (Пристајемо), Оглашујем дакле да је одбор

разрешено

г. Симу Обрадовића од дужности таторства у цркви Ружици а на његово место изабрао г. Марка Божановића. Г. В. Дучић био је противан.

Бр. 61.

Г. Председник. Господо, друштво за помагање сиротне и напуштене деце у Београду послало нам је албум својих прилагача, па како је и општина приложила нешто, то треба да се запише ту тај њен прилог. У исто време добили смо писмо, у коме се молимо, да, ако можемо дамо још штогод на исту цел. То је господо једна хуманитарна установа; општина је добро учинила што се једном олазвала и сад молим да решите: хоће ли још с чим друштву помоћи? — Г. Коста Петровић има реч.

Г. К. Петровић. Господо, општина наша, као што и сами знате, има већ велике редовне издатке на своју сиротињу; осим тога, општина је овоме друштву за помагање сиротне и напуштене деце уступила и један свој плац на Врачару, од доста знатне вредности, да се на њему подигне кућа за ову сирочад. Према томе, мени се чини, да се је општина овој хуманитарној установи у неколико одужила. Ну, при свему томе, ја бих био опет за то: да се општина, по могућности, и овом позиву друштва извесном сумом одзове. Ја мислим да ће, поред учињене помоћи, за сад бити довољно да општина ушине још 200 дин. са назначењем: да општина, поред плаца, уписује и 200 дин. (Усвајамо)

Г. С. Добривојевић. То је мало. Кад дајемо треба да дајемо. (Чује се! даћемо и други пут) Ја држим да није деликатно да општина само толико приложи.

Г. М. Клидис. Ваља имати на уму, да и општина има своје сиротиње доста; а друго ми смо дали плац који много кошта, те с тога мислим да је тај прилог довољан.

Г. М. Крстић. Ако вотирамо суму, коју је г. Петровић предложио, тиме нисмо казали да смо ми то за вечита времена досудили. За сада треба да је ово доста, јер су општин. финансиске прилике рђаве.

Г. Председник. Кућа, која ће се за ту цел подићи, подиже се у општинској средини, па ће општина имати прилике више пута да им помаже.

Г. С. Добривојевић. Опет велим да није лепо да општина само толико приложи. Кад општина даје 200 дин. онда ће према томе приватни дати 10 пр. Земљиште које смо дали не преставља такву вредност као новац.

Г. М. Клидис. Сума, од 500 дин. је најмањи прилог који се даје да би се приложнику и име на мермерној табли на улазу у ту школу урезало. Ја мислим да дамо 500 дин. (Пристајемо)

Г. Јов. Дилбер. У колико се сећам ми смо за ту децу дали неки приход, не сећам се само која.

Г. М. Кљидис. То је приход од забава. Он износи годишње 4000 дин.

Г. Председник. Пристајете ли дакле, господо, да дамо 500 дин. (Пристајемо)

Оглашујем према томе да је одбор

решио

да се друштву за сиротну и напуштену децу, поред службености плаца који је општина на Врачару уступила, подари још и 500 дин. из општинске касе.

Бр. 62

Г. Председник. Господо, наш рачуновођа моли да се одреде лица која ће прегледати рачуне за 1884 и 85 год. Што до сада није изнео то питање узрок је тај, што је пред одбором расправљано питање о вишку утрошка. Како је за прегледање тога утрошка одређена комисија од лица: г. г. Добривојевића, Вујића, Јанковића и Вељковића, то, кад би се та господа хтела примити за прегледање и ових рачуна, могли би их изабрати.

Г. Др. М. Вујић. Ми смо прегледали рачуне за целу 1883 год. Није право да ми то опет радимо.

Г. Председник. Па јесте ли вољни да изаберемо другу комисију? („Нисмо“ — „Нека остану исти,“ — „да изаберемо друге“). Поједина одборници кандидују: г. г. Богатинчевића, С. Станковића, К. Црногорца, Др. М. Т. Лека, М. Вељковића.

Г. Председник. Молим примате ли ову кандидацију. (Примамо). Оглашујем дакле да је одбор

изабрао

за преглед рачуна за год. 1884 и 885 г. г.: Богатинчевића, С. Станковића, К. Црногорца, Др. М. Т. Лека, и М. Вељковића, који ће одбору о томе реферисати.

Бр. 63

Г. Председник. Сад је на реду питање о својини канала испред имања Браће З. Поповића.

Ова ствар о својини канала била је пред одбором пр. год. 10 јуна и одбор је донео овакву одлуку: „спровођење приватних канала у општински канал, а тако исто и спровођење приватних канала у приватан канал — право је општинско.

„А што се тиче накнаде коју приватни треба да да приватноме, за то што у његов канал свој канал спроводи — то је ствар погодбе приватних.“

Решење је тако донето, да је могло дати грађинама прилике да се свађају око права које је чисто општинско. По моме мишљењу одбор је требао и да таксира спровођење канала приватних у приватне канале. — Има реч г. Петровић.

Г. К. Петровић. Господо, по закону о општинама г. Н. Поповић као заинтересовано лице не може учествовати у саветовању ове ствари. За то бих ја молио да се он удали из седнице, док се говор о овом предмету буде водио.

Г. Председник. Молим вас г. Никола да изволите удалити се. (Ник. З. Поповић излази — по што је остацио на столу тапију од канала)

Г. Н. Ђорђевић. У колико сам разумео г. председника, видим да још није расправљено питање да ли је то

општински канал? Тек после тога питања могли би расправљати, да ли је општина власна или не да натера приватног да дозволи да се туђ канал у његов слива. Најзад, треба знати где лежи тај канал?

Г. Председник. На основу овога решења сви канали, спроведени на улацу, јесу општински. Но, често се догађа да приватнима није могуће до општинског канала доћи пре него спроведу своје канале у приватне. Такав је баш случај овде. (Чита тапију)

Г. Н. Ђорђевић. Молим, ако заиста тај канал лежи на улици, онда је општински, а не његов.

Г. М. Крстић. Лепо ви то разлажете, али ако неко приватно лице спроведе канал до општинског, а неко други хоће да спроведе свој канал у онај први, онда је он на сваки начин дужан неке обавезе према првоме да изврши. Јасно је и то, да онај први мора другоме дозволити улазак у свој канал, кад овоме није могуће да у општински непосредно спроведе; само је сад питање хоће ли му овај какве накнаде за то дати?

Г. Милутин Марковић. Господо, ми имамо пред собом две ствари: одлуку одбора и ствар Браће З. Поповић. Одлука је на своме месту и о њој не може бити сада ни речи. Што се тиче ствари Браће З. Поповића о њој не може доносити одбор одлуку док се та ствар не прачисти, ван одбора који сада има више ствари да решава, и с тога ја предлажем комисију која ће ту ствар проштудирати, акта прочитати, нама реферисати и тек по тако извиђеној ствари ми као одбор можемо приступити решењу. Иначе би морали да читамо сва акта па тек онда да донесемо неки закључак а за који немамо времена.

Г. М. Кљидис. Г. Поповић ничим не доказује да је то његова сопственост — осим онога што се у тапији помиње. Он не казује да га је он зидао, не казује ни да он према њему има каквих обавеза да га шпр. одржава. Канал, чим изађе на улицу, општински је. Кад би он доказивао да мора тај канал да одржава у чистоћи, онда би могло бити говора о томе да ли је његова сопственост?

Г. С. Добривојевић. Господо, заиста постоји то као факт, да је г. Поповић из своје авлије спровео канал у општински; али узмимо да је општински канал 100—200 фати, и тај крак који је до општинског предужен за 200 фати, тај крак држам да није ичија својина него његова. Овај крак који је Поповић спровео од свога имања мора се сматрати за његову својину; иначе, кад би се допустило да и други у тај канал спроведе своје канале, онда би се цел промашила. За то, што би други уносили своје канале они би учинили да се он сам не би могао својим да користи; он има право да каже, „ја не дам никоме да уводи своје канале у моје“ Кад општина буде подигла о свом трошку канале онда ћемо их сматрати за општинске, али за сад, кад је он сам подигао, он има и права да одбије сваког који би му кршио његово право. Са тога разлога он има права на тај канал и ја га сматрам за његову својину.

Г. Председник. Господо, желио бих, да вам свратим пажњу на то, не бранећи ни једну ни другу страну, а на име: да општина треба и о томе да води бригу, како ће сваки грађанин моћи да спроводи своју нечистоћу у

општински канал, као и да не заборавља: да има прилика где приватни не могу доћи до општ. канала, другаче него преко приватних канала.

Г. М. Крстић. Да би сазнали право стање ствари и да би, према томе, могли резонovati, мој би предлог ишао на то, да суд општине изашље свога инжењера да он те канале премери и нацрта, па ћемо онда моћи и са техничке стране ствар оцењивати. Јер, рецимо да је тај канал његова својина, а да је такав и толики да може 50 кућа примити, онда држим да не би било разложно кад би општина казала: „ово је канал Браће Поповића, а ви други зидајте куда и како можете за се.“ Дакле, да би све то могли имати у виду, потребно је, а и мој предлог иде на то, да инжењер свима ситуацију и попречне профиле, и да види, да ли се њиме могу више њих служити.

Г. С. Добривојевић. Слажем се са г. предговорником, да одредимо комисију која би оценила простор и величину ових канала, која би увидела и констатовала да ли ови побочни канали стоје на сметњи или не. И ако не стоје на сметњи онда остајем при том, а то се слаже и са прошлим решењем, да притежаоц није дужан да дозволи спровођење у свој канал; ако ли му је на сметњи онда се може решавати о допуштању за спровођење у његов канал.

Г. Јоца Стевановић. Ја нисам противан комисији, али држим да избором комисије неби била ствар решена. Комисија би нам потврдила да је овај канал или на приватном или на општинском земљишту, а тиме још ништа нисмо решили о главном питању — на име — да ли општина има права да приватне натера, да дозволе увођење приватних канала у свој канал? За мене је оно старо решење са свим јасно. Она је одлука донета на питање Управе, да ли ми сматрамо те канале као приватне или као општинске? И ми смо донели одлуку, да се то има сматрати као општински канал, док оно што је приватни потрошио, док је тај канал подигао на општинском земљишту, његова ствар, и он за то има права службености на општинском земљишту. А ако би ту дошао ко други, онда би било питање да ли овај има права службености? У случају кад би се онај први одлучно одупро и казао „недам“, онда би ми дошли и казали: „то је наше право, ми то узимамо у своје руке,“ па би према положају места решили, да мора или да не мора пуштити. Што се тиче питања хоће ли први то дозволити бадава, разуме се, да нико није дужан за другог да подиже канале; али, ако би се десило случај да први учени другог, да му рецимо тражи 1000 дук., онда ту општина не може ништа да решава. За то су надлежни судови. Према томе у овом случају не остаје нам ништа друго до да знамо да ли је овај канал на општинској земљи или не, и онда ћемо овоме другоме да допустимо спровођење или не. А ако се њих двојица не могу да погоде ми ћемо их да упутимо на суд, али никако општина не сме то да таксира.

Г. К. Црногорац. За мене је ствар јасна. У закону стоји да кад приватне личности спроводе своје канале у општинске плаћају за то општини 10 дук. За мене је јасна и коректна и одлука одборска у којој се вели да је канал на општ. земљишту општински. Из свега тога поштујући и примајући одлуку прошлогодишњих одборника

излази: да приватни, кад уводе канале у туђе, плате онолико, колико се плаћа и при увођењу у општински канал. (Врло добро)

Г. Милутин Марковић. Гледиште г. Црногорчево не може никако да остане. Узмимо нпр. г. Поповића. Он прави канал од свога имања до општинског и тај га канал рецимо кошта 1000 дук. Зар је право да његов суд, који до његовог канала има да направи само 2—3 фата канала, плати само 10 дук. Ваља имати на уму да ту може бити различан терен, различно одстојање, а према томе различна је и цена, за то је ова ствар погодбе између појединих прив. лица ствар оцене вештака, па и предмет спора и општина не може та питања да решава јер није овлашћена ни једним законом. Општина, као што гласи и ранија одборска одлука, има право да доне или не даје појединцама право службености спровођења воде и нечистоћа са свога имања каналима кроз улице у општински канала и више ништа.

Г. Председник. Ја сам ову ствар изнео у мало ширем обиму, но што ми је од Управе дошла, и тиме сам хтео да се распре појединих грађина уклоне. Сад видим да је, правнички, ствар немогућа, да се општина уплеће и оцењује ово или оно. С тога, молим, да се вратимо на питање Управино „да ли је доиста то канал Браће З. Поповића? И, ако није на основу чега сматра општина да има право с њиме да располаже? Дакле ми имамо да одговоримо: да ли је то канал Браће З. Поповића или је општински.

Г. Др. Лeko. Држим да би било излишно да бирамо комисију, јер у колико ми је познато о овом предмету води се парница и одређена је нарочита стручна комисија, која је на лицу места већ и излазила, да се увери о фактичном стању ствари. Мишљења сам да остано при ранијој одлуци општинског одбора. —

Г. К. Црногорац. Ја устајем да браним мене пређашњег одбора. Полазећи са истог основа са кога је и прошли одбор пошао, ја кажем да је тај канал општински, по што је на општинском земљишту, а ако му је дато право на службеност, с тиме се не може спречити, да и други у њега своје канале спроводе. Ја вотирам да се то сматрао као општински канал и према томе, сваки, пошто добије дозволу и плати таксу, има право да свој канал у тај спроведе.

Г. С. Добривојевић. Браћа Поповићи су спровели канал истина на општинској земљи, али они су тиме добили права службености, том земљом, и они имају безгранично право, да се служе тим каналом. Сад, други који хоће на тој њиховој службености да добије право службености треба да за то има законских основа. Но пошто овде нема законског ослонца, то он и нема права да улази у његов канал. По ком праву може тај други други да смета његовој службености? (Жагор)

Г. Н. Ђорђевић. Главно питање које има овде да се расправи то је, да ли је ово општински канал или не, а даље се не треба ништа упуштати. Ја мислим да је јасно да, сви канали који су на општинском земљишту, јесу општински. И ја мислим да г. председник треба да стави ствар на гласање.

Г. М. Клидо. Ја сам хтео да се вратим на оно што сам мало пре казао: питање је како је он то право стекао, да ли је то право апсолутно његово јер он то личним не доказује.

Г. Милан А. Павловић. Ствар је већ исцрпљена, ја сам хтео да приметим да се не удаљујемо од предмета већ треба да кажемо да ли је то општински канал или Браће З. Поповића. Према мњењу правника то је општински канал, а међутим према тапији излази да га је он купио. Дакле у главном треба расправити да ли ми можемо да кажемо да је то општински канал или не.

Г. Ј. Дилбер. Ми о томе каналу не знамо како је постао, али имамо случај гдје је г. Марко Стојановић подигао још већи канал, па ако сад то ништа не решимо, онда ћемо имати много оваквих спорова.

Г. Дим. Миловановић. Хоћу да вам обратим пажњу на то: да, у колико се мени чини, ми смо погрешно разумели ово решење одборско. Из решења се овог изводи као да су сви канали на општинском земљишту, општински док међутим из решења се јасно види: да је одбор само право *сировођења* канала задржао за се. У решењу стоји: „*Сировођење* приватних канала у општ. итд. *право је општинско*“. Према томе о праву својине ових канала вије онда ни решавано.

Г. К. Петровић. То исто што је казао г. Миловановаћ, односно разумевања ранијега одборског решења, и ја сам хтео да кажем. Кад је г. председник иставио из дискусије и одборског саветовања раније решење одборско, којим је, решењем, питање о каналима доста регулисано; овда према томе, мени се чини да и нема потребе да се, поред онога, што је у одбрау показаног решења речено, још што даље говори. Са тога обзира, ја ћу се задржати само на писму полиције које је узгред буди речено и могло бити предмет данашњег одборског саветовања. Па да видимо, шта се тражи од општине тим писмом полиције? Тражи се одговор чија је својина онај канал испред имања Браће З. Поповића.

Заустављајући се на црноважној по закону тапији коју је сад поднео одбору г. Никола З. Поповић, и у којој се, тапији, цитира и канал — мени се чини, да би свако садање супротно тврђење одбора могло бити од штете по општинске интересе. Јер ма да је улица, на којој се овај канал налази, општинска својина, опет само то неће, по мом мишљењу, бити довољно да по закону поништи право Браће З. Поповића, које право они имају и по тапији и по толикогодишњем држању у своје име тога канала. Одрицати Браћи З. Поповића право властитости и располагања са каналом, о ком тапија гласи, значило би ограничавати их у њиховоме праву; значило би без нужде натурити општини парницу, која би у крајњим последицама својим била општини од штете. То би од прилике било тако исто, као кад би неко начинио, са знањем и одобрењем дотичних власти, за свој рачун водовод, па се још у том свом праву и код суда убаштинио, а неко који ни паре у то предузеше није дао, хтео би да се по неком општинском праву служи тим водоводом. Нема ваљда те сумње, да би се праву сопственика водовода указала законска заштита. Такав је случај и овде. И тако према томе, а и што општ.

одбор није суд, треба одговорити полицији: да тапијом стечено право Браће З. Поповића може бити преиначено само пресудом надлежних судова и да са тога одбор општински не може одговорити на постављено му питање.

На послотку оставимо на страну могуће одговорности општинске; рецимо да по општину нема никакве опасности и да оспори право г. Поповићу и осталим лицима, која су својим новцима извесне канале подигнули — и у тој чак поставци: да ли би било право да општина једном руком даје, а другом да узима дато право. На том основу тим поглавитим обзирима руковођен је и раније одбор, приликом доношења напред споменутога решења о каналима. Т. ј. пошто немамо канализације одбор је хтео ту потребу да подмири оним путем, који је у решењу свом обележио. И тако према свему томе, ја бих био мишљења да се полицији одговори да одбор према тапији не налази оправданог основа да у оцењивање права Браће З. Поповића улази, и за то не може да да одговор на питање. У осталом да останемо при ранијем решењу одбора.

Г. Председник. Ја мислим да кад би другаче пошши да би изгледало да се општина меша у приватне парнице; него, ако пристајете да останемо при старом решењу, да га само оснажимо.

Г. Д. Наумовић. У тапији не стоји колики је тај канал а то би требало да знамо.

Г. Председник. Има ли још ко да говори (Нема) Дакле ја ћу да ставим питање како га је Управа поставила (Чуј се); „Не може се на то питање да одговори.“ (Жагор)

Г. Милан А. Павловић. Било би незгодно да донесемо такву одлуку да ми признамо, да је тај канал Браће З. Поповића, или и да кажемо да је општински. јер би могли навући на општину какву парницу; него би мислим, била најбоља редакција да су Браћа З. Поповићи изидали канал на општинској земљишту, али да имају права службености.

Г. Председник. Сад после оволике дебате, у којој нам правници још замрсише ово питање ја мислим, да би најбоље биле да пређашње решење одборско просто о-сважимо.

Г. С. Добривојевић. Ја сам мишљења да се одложи то питање, јер се још не зна ко је зидао тај канал. За то време да се у архиви потраже податци из којих се може видети, и под каквим је условима тај канал зидан. Ако га је зидао г. Поповић онда је јасно да је то његов канал.

Г. Милан А. Павловић. И ја сам за то, да се ово питање одложи, тим пре што онај који је први тај канал подигао, морао је општини послати неки акт у коме је изложен услов подизања.

Г. Јоца Стевановић. Ако се под одлагањем разуме то да се ова ствар донесе само у идућој седници онда сам противан одлагању. Ако ли се под одлагањем разуме то, да се за то време извиди, чији је канал, на ком је земљишту, да ли на чисто приватном или не, онда сам за одлагање. Тек после тога моћи ћемо казати, има ли општина права да и другоме дозволи сировођење.

Г. Председник. Ми имамо реферат нашег правозаступника и на основу тога можемо донети решење.

Г. М. Кледис. Из тапије се не види ни то, да је онај подигнут на општинском земљишту.

Г. Председник. Господо мишљења су подељена и ја мислим да је уместо да ову ствар одложимо, али да изберемо једну малу првву комисију, која ће ту ствар проучати и предложити начин како да на то питање Уграви одговоримо. Јесте ли вољни да предложим комисију? (Вољни смо) Дакле, ја предлажем г.г. Јоцу Стефановића, Милутина Марковића, С. Добривојевића и општинског инжењера Примате ли ову комисију? (Примамо Вичу „и председника општине“) Општински ће суд изваћи све податке које се ове ствари и комисији их предати. (Врло добро). Оглашујем, дакле, да је одбор

изабрао :

г. г. Ј. Стефановића, М. Марковића, Ст. Добривојевића председника и општинског инжењера као комисију, која ће овај спор проштудирати, служећи се при том свима податцима које ће Суд истражити, и одбору поднети предлог како да се У-прави одговори.

Бр.64

Г. Преседник. Господо имамо молбу Белгијанца г. Томаса, да ну одбор дозволи штудију и пројектовање кеја и грађевина које иду с кејом, и то, да му се гарантује првенство под једнаким условима, ако би општина тим послевима приступила. Рок тих његових штудија трајао би до Јануара 1889 године.

Г. М. Крстић. То је сувише дугачак рок. Може бити да ћемо за то време добити и других конкурената. Ја држим да му је за то доста 2-3 месеца.

Г. К. Петровић. Питање о подизању кеа јесте и веома важно и веома хитно питање; потреба таква, коју треба час пре подмирити. И према томе гледајући и сматрајући тако ово питање, нема сумње да општина треба да дозволи г. Томасу још и право пријоритета, т. ј. првенство у равним приливима и повудама, но нисам за то, јер би тиме била уништена свака могућа конкуренција. Ја бих дозволио проучавање и био бих чак и за то, да општина г. Томасу учини и неке олакшице у томе послу; али за давање права првенства и то још са тако дугачким роком, не бих био.

Г. Др. М. Вујић. То је на сваки начин неко ограничење али без тога ограничења неће се нико упустити у штудије. Сваки који се упушта у неке студије, тражи и за њих неког осигурања. Нико другачије неће ни пристати; и општина то мора допустити ако неће сама кеове да гради и претходне студије да чини. Ограничење је пак у толико у колико се тиче студија, али при улазу у само подужење нема за општину ограничења.

Г. К. Петровић. Сваки онај који рефлектира на овај посао заузеће се и правиће своја проучавања, онда, кад буде увидео да општина озбиљно овоме послу прилази. Међу тим ако би се сад једном лицу дало право првенства, онда би свако озбиљно проучавање било одстранено, јер би сваки водио рачуна о праву већ датог првенства; и према томе ако би хтео да има каква учешћа у овоме послу, он би се о томе најпре споразумео са лицем, које има права приоритета. А то би нема сумње било од штете општини. У осталом кад општина буде изнашла

извор прихода којим ће моћи издати за кеј подмирити; она онда треба путем конкурса да приђе к извршењу овога посла, јер је то најозбиљнији и најсигурнији пут за добро и ваљано извршење овога посла.

Г. С. Добривојевић. Ја не знам да ли му потребује толики рок; ако му не треба да га ограничимо.

Г. Н. Борђевић. Најпре треба да расправимо питање: хоће ли одбор да му да оно што тражи, па тек после може бити речи о року. Што се мене тиче ја сам противан да му се даје свако првенство, јер се тиме искључује свака конкуренција.

Г. Милан А. Павловић. У колико је важнија ствар о давању првенственог права у толико је важан и рок који износи 1¹/₂ годину. То значи да општина стоји у обавези да све донде док то право не истекне, нема права другогме те студије да уступи. Мени се чини да, кад би му дали првенствено право, онда би себи учинили велику незгоду, за то што се тада сви озбиљни понуђачи неће јављати. Мислим још да и тај предмет оставимо за идућу седницу док о њему поразмислимо.

Г. М. Кледис. Ма не губимо с тим ништа ако му дамо да штудира. Може општина расписати конкурс, за који ће имати времена и други да штудирају. Ја мислим да се остави рок до краја ове године, а међутим општина нека распише конкурс да ако би хтели и други штудирају ту ствар.

Г. Н. Борђевић. При распису конкурса ми би морали да назначимо да већ неко има право приоритета и тиме би била конкуренција искључена. Ако то неби учинили ми би онда варали свет.

Г. Председник. Дакле да ставим на гласање: ко је за то да му се да то право казаће за, а ко је противан казаће против. (Већина је противна). Оглашујем да је одбор већином гласова

одбацио

молбу г. Томаса.

Бр.

Г. Председник. Сад је на реду избор инжењера. Комисија за оцену сведоцаба пријављених кандидата која је у прошлој седници избрала састала се 20 т. м. прегледала те сведоче и поднела овај извештај. (Прочитан). Као што видите комисија је предложила за првог инжењера г. С. Чађевића а за другог г. Јована Смедеревца. Но како се г. Смедеревац молио за место првог инжењера, па се може и не примити другог, то сам ја молио комисију да ми каже: ко би други од кандидата могао доћи на ред? Комисија је изјавила: да не може дати одговора на то питање.

Г. Н. Борђевић. Ја мислим да ми решимо како је комисија предложила, а, ако се ко не хтеде примити, ми ћемо тражити другог на његово место.

Г. Председник. Па усвајате ли, господо, извештај ове комисије? (Усвајамо) Имали ко да је противан. (Нема) Оглашујем, дакле, да је одбор

изабрао

за првог инжењера општинског г. Стевана Чађевића, а за другог г. Јована Смедеревца,

Бр. 65.

Г. Председник. Господо, управа дуванске режије обратила се још раније општини ради уступања, на месту где је бена зграда, једног парчета земље, а у размену за исто толико парче земљишта на другом месту. Одбор је 5 јуна пр. г. изабрао комисију која ће да прегледа земљиште које се тражи и које се нуди, и ту сам комисију ја затекао на раду кад сам дошао. Она је нашла, да општина може исто земљиште које износи 3249 кв. м. уступити режији с тим, да режија доплати општини камен који је на том месту извађен; за тим, да доплати већу вредност плаца коју добија тиме што излази на главну улицу, и то, у суми 1624, дин.; и треће, да режија буде обавезна да земљу, коју на том имању одкопава, преноси на ово општинско земљиште које општина има да пуни регулацијом улице која се ту просеца. На основу тога имао би се да начини уговор. Ја бих само додао то, да ли би ми од режије могли тражити још нека ограничења као напр. да не сме дозволити подизање: дућана, пивница, барака итд., а то с тога, што неки грађани већ траже да преко пуга на општин. земљи подигну неколико дућана. (Врло добро)

Г. К. Петровић. Кад је комисија, коју је одбор изабрао, нашла: да општина неће бити оштећена, онда би се о предлогу комисије одбор могао сад изјаснити. Одбор би могао предлог комисије примити или одбацити. Али што г. председник рече, да се прави нови уговор о уступању земљишта, о томе, по моме мишљењу, сад не може бити ни речи, јер и ова трампа јесте у неку руку отуђивање, а о отуђивању општин. имања не може одбор доносити дефинитивне одлуке, јер је за то по § 66 опш. зак. надлежан општински збор. За то ја мислим, да ми примимо овај извештај, по том да се, поради дефинитивне одлуке, изнесе ово питање пред збор.

Г. Милутин Марковић. Слажем се са говором г. Петровића односно начина на који се по закону може општинска имовина трампити или отуђити. Но ја бих још нешто приметио. Кад је комисија први пут избрата она је у њој било 5 чланова, међу којима сам и ја био. Ја сам долазио 15 пута и та комисија није радила. Рад је престао са свим, нарочито с тога, што је зграда режије подигнута на приватном земљишту које режија није била откупила и, према томе, као лице без права сопствености на земљиште на које је хтела извести регулацију, није ни могла са општином ово свршити. Сад одкуд на једаред да та комисија само са 2—3 члана подноси одбору свој извештај, ја не знам. Таква комисија је недовољна, нарочито с тога, што ту има сјасет питања на које при расправи комисија мора пазити, па и планова у чему се, као што прочитаи извештај гласе, горња непотпуна комисија није могла оријентисати. Тражим да се врати комисији на рад.

Г. С. Добривојевић. Кад је г. вредговорник тако ствар изнео, онда то није формална комисија. (Тако је) Нарочито с тога што ти чланови нису стручни у томе послу.

Г. В. Дучић. Ја држим да би то била по општину штета, па баш и кад би се комисија изабрала, јер ту је

мајдан који општини може користити. Ја сам противан трампи, већ да им се даде под закуп за извесно време.

Г. Председник. На овоме су потписана само два члана: Ђока Хаџи Живковић и трећи тек има да се потпише. Ја сам испитао како стоји са оним земљиштем које су узели од Његовог Величанства Краља, па сам дознао, да су исто узели под закуп за 25 година; за то држим да би њм и ми наше могли дати под закуп.

Г. Ј. Дилбер. Ја мислим да допустимо комисију са људима који од младости та места познају; и предлажем г. г. Јосифовића и Марка Степановића (Врло добро)

Г. М. Крстић. Да у ту комисију уђе и општински инжињер (прима се)

Г. Председник. Пристајете ли, господо, да се ова ствар врати комисији. (Пристајемо) Комисију допуњују г. г. Јосифовић М. Степановић и Дучић са општ. инж. (Примамо). Оглашујем дакле, да је одбор ову ствар

вратио:

комисији, да понова ову ствар испита и рефереше, коју допуњују г. г. Јосифовић, Степановић, Дучић и општ. инжињер.

Бр. 67

Г. Председник. Сваке године у месецу Марту по закону бира се комисија која ће одређивати таксе казнама за потрице. Прошле године комисија је била састављена из г. г. Петковића, К. Петровића, Дучића и Каленића. Пристајете ли да ова комисија остане и ове године (Пристајемо). Одбор је дакле,

изабрао:

у комисију за таксирање при казнама за потрице г. г. Петковића, К. Петровић, Дучића и Каленића.

Бр. 68

Г. Председник. Сад имамо неколико молаба за дозволу да се код „Сретиве воденице“ преко од режије дуванске подигну барак, дућани итд. Ја мислим да би ово ваљало, с погледом на то што су ово сеоски дућани, одбацити (да се одбаци) Одбор је дакле,

одбацио

молбе за подизање дућана барака итд. на месту преко од зграде режије дуванске.

Бр. 69

Г. Председник. Пожарици наши обратили су се одбору с молбом да им општина набавља одело, а да им се за отплату истог на каси од плате задржава. Ова је ствар била пред судом и Суд је одбацио. (Да се одложи за други пут)

Бр. 70

Траже се уверења о владању и имовном стању и одбор

изјави:

да су: Карло Шмид и његов син Јован Шмид непознати. Јеврем Величковић кафеџија доброг владања, средњег стања, Коста Богдановић бив. чинов. доброг владања, слабог стања, Стеван Бојин лађар непознат; Христина Јаковљевић удовица, (дато јој је већ уверење и сиротном владању) да јој се опет да; Јован Симић терзија сиротног стања.

Састанак је закључен у 7¹/₂ часова

НЕСЛУЖБЕНИ ДЕО

ПИСМА ИЗ РУСИЈЕ

(париском „Солеј“.у)

Петроград 19/31 марта 1887.

Кад би се на словенске земље дао применити речник западне политике, ја бих вам рекао: да се Русија данас налази у стању скроз револуционарном. Тешко је тако што признати, али неизбежност скорих потреса не може се и не сме се више крити. Без сваке сумње народ руски је и млад и јак: он је пун живота, пун сока и будућности. Али још љуте опасности зијају над његовим здрављем и младошћу. Он ће извесно изаћи на крај као победилац, али само — по цену каквих трзавица и коликих жртава? Оно доиста, стара Русија знала је и за очајније и за страшније положаје. Од изгнанства хорда татарских, и владавине Ивана Грозног она је доживела све јаде страних навала и домаћих ратова. Њу су газили, једно за другим, Пољаци, Швеци, Турци па и сами Французи, а, као вршак несреће, она је често у грађанској крви огрезала. Ко, на пример, не зна за пропастну владавину Бориса Годунова? или за анархију која пратијаше борбе лажних Димитрија? Ко није чуо оне московске буне, што их толико пута дигло гардијски стрелци? А, да говоримо о релативно новијем добу, зар има Руса који не зна, до које је мере и опасности, задрмала руско друштво, револуција коју покуша на Воизи онај легендарни Козак Пугачев?!

Па ипак, од смрти Велике Катарине, и при свим периодичним, вазда бесплодним, устанцима Пољске, Русија изгледаше релативно мирна. Велико дело ослобођења мужика, ко коме је неко време сањао Александар I-ви, и за тридесет година га одложио цар Никола, најзад је без сваког потреса изведено, заслугама Александра II-ог. Изгледало је да ће тако горостасна једна реформа довољна бити, и слави једне владавине и раду читавога века. Али не беше тако. Руски цар ослободилац, Александар II-ги, по што је седам атентата сретно претурно, погибе најзад, — као оно и амерички председник — ослободилац (црнаца) Аврам Линколн — од убилачке руке.

Жалосни исход овог политичког злочина изгледао је за неко време, као да је лишио куражи нихилистичке заверенике. Од своје стране Александар III-ћи, далеко од тога да пође, као што се очеки-

вало, путем рефорама свога оца, на против, гордо објави, мећући круну на главу, да је науман владати као апсолутни самодржац. Поражени оваким неуспехом, нихилисте као да беху неко време дигли руке од страшна им посла. Шест година пређе без икаква озбиљна покушаја. Кад ово велим, ја не забрављам на убијство једног ђенерала у Одеси, пуковника артиљерије у Вилни и шефа полиције у Петрограду, али хоћу да кажем: да никакав озбиљан покушај противу живота царева није чињен. Упрavo, и тек, прошле године што један потајни лист „Народна воља“ објави неку претњу. Тамо је имено, писало: да „извршни одбор“ (нихилистичка) даје, и то последња, рока влади још за шест месеца; а, ако се за то време не прогласи за царевину један слободоумни устав, онет ће се прибећи цароубијству. И ево где ти људи одржаше реч. Промашени атентат у Великој Морској улици, по свима изгледима, само је почетак, само је први чин, оне трагедије којој краја нико догледат не може. У осталом, и као за нову несрећу, либерали Петрограда беху се ту скоро скупили у „великој сали Племенца“ и јавно отпочели борбу за уставна права. Ја сам имао већ прилике да вам саопштим одлуке које је збор њихов изгласао. Но ево где не прође ни осам дана од тог њиховог збора и договора а ето и атентанта нихилиста на цара, и за атентатима сва она полицијска апшења, претресања подозревања. Обухваћени мерама гушења, либерали сад плаћају за нихилисте. Многи су већ у овдашњем граду Петропавловском, а од ово три недеље једнако долазе гласови о њиховим апшењима у Одеси, Кијеву, Харкову, па и на самом Кавказу.

Међу тим, далеко од тога да стишају, ове, често невешто примењене строгости, само узбуњују духове. Тако, приватна писма из Варшаве јављају, да се дотични градоначелник отровао, а у Петрограду се један виши официр из пушке убио. Истина је цела, да су многи официри, нарочито из марине, позатварани. Свет се са страхом пита: па докле ли допиру конци последње завере? — Најпретераније оцене и најневероватнији гласови свакога часа проносе се по вароши. Пре три дана, полиција је, на неколико врста северно одавде, у лепоме селу Паргали, код станице Шувалова, изнепада напала и ухватила пет лица у фабриковању експлозивних бомба? Од ових пет лица, две су женске, а глава завере као да је један младић, и син једног од најбогатијих поседника, у губернији Херсонској.

На шта ће радити влада да доскочи оваким противницима? који су на броју шака људи, али који су на делу готово увек непостижни. Чује се, да ће у скоро затворити све универзитете; али та мера и претерана је и недовољна. Говори се за тим, о вероватној промени у министарству. Г. Гирс је изгубио царско поверење, и даје разумети својим пријатељима да је његово одступање блиско. А, ако је тако, онда ко ли је тај државник што га има заменити? За цело г. Толстој не би се примио тако оштре почасти; и, како се вели, да славенофили имају шансове да дођу на владу, онда би њих ту представљао гроф Игњатијев. Други, опет, уверавају, да је цар дао себи позвати грофа Петра Шувалова, старога саветника пок. Александра II-ог, недавнашег посланика у Лондону и доброг пријатеља кнеза Визмарка. У самој ствари биће, да се још ни до какве одлуке није дошло. Цар је дубоко потресен, и природно је што се бори, што чак и у свако судбоносну тренутку не може ни на шта да се преломи. Само незадовољство царско, сасвим оправдано у осталом, дало се и јавно осетити приликом пријема адресе коју беше послала универзитетска омладина, и то, ма да је адреса потписана од ректора и свију професора, била врло јасна и категорична. Дозволите, збоља, да вам њен текст на овом месту приложим. Она гласи:

„Царско Величанство! Премилоствиви Господару!

Три зликовца, који за највећу несрећу петроградског универзитета, ту скоро постадоше чланови његови, нанеше му и тешку љагу својим учешћем у пакленом покушају. Тај случај за нас је бољан, као што је сам грех неопростив. Дочекав овако црне дане, цео петроградски универзитет, и наставници и ученици, траже једино могуће утехе у милостивој дозволи Вашег Величанства, да са страхопоштовањем могу пред Ваше ноге, Господару, положити овај доказ синовље љубави и непоколебљиве оданости.“

Цар не само да је примио знању ову адресу него је на исту и *својеручно*, и то овако, одговорио:

„Ја се захваљујем петроградском универзитету, и надам се да ће он доказати своју оданост *на делу а не само на папиру*, трудећи се, да изглади бољни упечаток који је учешће омладине у онаком злочину произвело“ — Као што рекох, цар је својом руком написао овај одговор, па је и својом руком подвукао оне речи: „*на делу а не само на папиру*“ . . . . Било би, дабогме, сувишно набројати све оне адресе које стижу из свију крајева цар-

ОВОМ БРОЈУ СЛЕДУЈЕ ДОДАТАК

вине, и које, најжешће протестују противу покушаја на живот царев. Влада придаје мало важности свој овој прози званичној и — има право. Али вреди ипак да се задржимо пред адресом *донских Козака*, јер она пада у очи са неком наивном ориџиналношћу:

„Царско Величанство, Пресветли Самодршче и Премилоствиви Господару!“ „Са свију крајева огромне Русије допиру до подножја Твојега престола гласови безграничне одности Твојих верних поданика! . . . Ми смо они што са религијозном поштом стражаре над војеном дисциплином, обредима православне цркве, древних црквених предања и неизгладива спомена наших предака, тих верних синова отаџбине! . . . Некакав официр пореклом из наше станице, Чернове, нанео нам је љагу дрзнувши да изађе противу Тебе наш омиљени Бладоаче. . . . Тај се човек није побојао суда божија, а унео је страха и трепета у тихе воде нашег Дона, тога нашег ранитеља, и окаљао га пред лицем целе Русије. . . . Закон Господњи учи нас, да су цареви од самог Бога изабрани и помазани. И оно што је око људском телу, то је владар једном народу, да га води на добре путове. Он је на земљи сам лиз божији. . . . Царско Величанство! једно село наше зове се. Черново; но, како ми не желимо да ово носи више тако злослутни назив, то Те преклињемо да нас те милости удостојиш, да нам дозволиш да оно од сада понесе име царевића великог књаза Николаја Александровича нашег височајшег атамана.“

Цар се, доиста, и одазове овој наивној и дирљивој молби. Указ изађе у званичним новинама, по коме се сеоце Черново крсти именом Николај Александровича . . . .

КАРАКТЕР

(по Смајлсу)

VIII.

Дружба и пример.

Држ' се доброг друштва, па ћеш и сам доб'р бити.

Џорџ Херберт.

Ја волим да слушам о племенитим људма.

Шекспир.

Каж ми кога цениш, па ћу ти казати ко си.

Сент-Бев

Ко тежи да буде добар живописац тај ће увек тражити да ради по најбољим сликама. Тако и онај ко хоће да му је лизет живота светао, гледаће да су му и примери који се држи најбољи, и веће се задовољити све док их не достигне или и не претече.

Оен Фелтам.

(Наставак.)

С друге стране, дружење с бољима и искуснијима но што смо сами, увек је, више или мање, уздижуће и крепеће. Јер, не само да наше знање

с тим добија него и моћ суђења, тако, да ми постајемо другови и у њиховој мудрости и енергији. Ми научимо да гледамо кроз њихове очи, да премо користи од њихова искуства, од њихове радости па и жалости, у животу. Ако су такви људи јаки, и ми постанемо неки ортаци у њиховој снази и ми смо јачи; ако су мудрији, и ми постајемо паметнији, ако су јуваца и ми уз њих куражни, и тако даље. —

„Ја сам често, и то горко жалила“ — вели учена списатељка Марија Шимелпеник — што сам се у младости научила на самоћу. Доиста, човеку не треба горе друштво од оног саможивог „ја,“ које га лишва сваке могућности да научи, и како себи да помаже и како другоме од користи да буде. Дружба са светом — разумем ако није толика да искључи и часове кад човек треба да је свој и само свој — таква дружба може се сматрати као силан извор разноврсног искуства; а пријатељство које се ту стече, ако и не почиње као оно мило срђе код куће, ипак урађа богатим плодовима. Јест, дружење је корисно и у снажењу карактера и оно нам помаже, да, не губећи из вида главни циљ, гредимо мудро и сигурно напред.“... На реду је да споменемо прелом који у младу животу може учинити и најпростија примедба, опомена, или и сама лепа реч пријатељска. Тако, прича се за чувенога теолога Пелија, да је у младим годинама врло мало обећавао. Он је спадао у ону врсту даровитих, али лењих и бесних, ђака које ће другови и да вољу и да бију. Кад је ступио у трећу универзитетску годину у Кембриџу, његове лењивачке и скитничке страсти претегоше природне таленте, и он застане у школску му прогресу. Али једном, после уобичајеног ноћног весеља, освануће један његов друг код постеље, да га овако освоји: „Чујеш Пели, ево ме код тебе. Знаш ли да нисам могао ока склопити. Сву ноћ сам о теби мислио, а мислио сам — право да ти кажем — како си луд. Ако је до скитње и провођења, ја би се пре томе могао одати но ти, јер ја сам богаташ а ти си гоља. Међу тим, ти имаш друго нешто што ја немам: имаш већег дара за књигу и науку. Молим те, што се као паметан човек не оставиш један пут тих твојих будалаштина; зар не видиш где ћеш да пропаднеш? На послетку ради како знаш, али ја сам као друг и пријатељ дошао да ти кажем: или кидај с тим несретним навикама, или знај да ми ниси више друг — и да ево ја кидам с тобом“.... — Кажу, да је на Пелија ова другарска реч учинила такв силан упечаток, да је он од тога доба

постао са свим други човек. Он не само да узе са свим нов правац у животу него и истраја на њему до краја. Прво и прво он у школи прегну и стижи све своје другове а на крају године изађе као први. Даље живот његов као писца и теолога довољно нам је познат.

Али да се вратимо глави личних примера. Може се рећи да нико није боље уочио моћ њихову (моћ лична примера) на омладину, од славнога учитеља Доктора Арнолда. За њега пример је био она велика полуга са којом се диже људски карактер; и он се њиме у школи својој највише служио. Као главни задатак ставио је себи, и то прво, да *прве* ђаке своје школе право учути, а у томе је успео будући у њима нежна и благородна осећања. Затим је *преко њих*, посредством њихова лична примера, дејствовао на остале, и уносио у њих исти дух. Он се још трудио да даде свима осетити да су они, заједно с њим солидарни радници и морални учесници у једном делу; а један од првих успеха његових у примени узвишеног си тема био је тај: што су се млади људи под њиме одмах осетили јачи и бољи — осетили — да им се верује. Наравно, да је ту било и непоправних укућана, као у свакој школи, и учитељу је онда брига била да не да да њихов, опет, пример окужи друге. Тако, једнога дана он ће рећи једном од својих помоћника: „видиш ли ону двојицу што шећу заједно? Нисам их до сада видео да се друже; а молим те припази на то, јер ништа не може тако да покаже промену у дечију карактеру као — друштво!“.... Дабогме, да је лични пример самог доктора Арнолда, као и сваког великог учитеља, дејствовао као права сила. Од њега су се млади људи научили да поштују саме себе, а из овог здравог корена (самопоштовања) израсле су све друге врлине. „Само присуство његово — вели биограф његов — чинило се као га улива нову снагу и нов живот у омладину, и да даје животу неку чар и светлост која и по раставку, па и после смрти, учитељеве у ученичким душама светли, и добре им путе показује.“* И доиста, из школе доктора Арнолда изашла је читава војска мушких и племенитих карактера, чија се морална сила, после, осећала у свима крајевима света.

Исти пример имамо у учитељу Дугалду Стјуарту, за кога се говорило: да је читаве нараштаје умео задахнути љубављу према врлинама. „Мени

* Види „Живот Доктора Арнолда“ од Дина Станлџа.

Кад полазе жељезнички возови

Из Београда за Ниш путнички воз у 12 сати и 50 мин. по подне.

Из Београда за Ниш мешовити воз у 5 сати и 40 мин. изјутра.

Из Ниша за Београд путнички воз у 12 сати и 50 мин. по подне.

Из Ниша за Београд мешовити воз у 5 сати и 40 мин. из јутра.

На страну

Оријент експрес полази из Београда у суботу у 2 сата и 40 мин. ноћу.

Брзи воз полази из Београда у 5 сати и 35 мин. из јутра.

Путнички воз полази из Београда у 7 сати и 30 мин. из јутра.

Мешовити воз полази из Београда у 12 сати и 20 мин. по подне.

Ред пловидбе дуж српске обале

Из Београда за Шабац понед. средом и петком у 6 сати и 15 мин. изјутра; уторником и суботом у 7 сати из јутра.

Из Шабца за Београд средом и недељом у 7 сати из јутра, уторником, четвртком и суботом по доласку пароброда из Сиска.

Из Београда за Градиште понед. четврт. петком, суботом и недељом у 6 сати из јутра.

Из Градишта за Београд сваки дан, осим средом у 6 сати из јутра.

Из Београда за Дубравицу сваки дан у 7 сати из јутра у уторник у 6 сати изјутра.

Из Дубравице за Београд сваки дан у 9 сати и 30 мин. пре подне а средом у 11 сати и 30 м. из јутра.

Из Београда за Оршаву уторником у 6 сати из јутра.

Из Оршаве за Београд средом у 9 сати из јутра.

Пловидба поштанских бродова

Из Београда за Пешту понедеоником и суботом у 5 сати 45 мин. из јутра.

Из Пеште за Београд уторником, четвртком и суботом у 11 сати у вече.

Из Београда за Оршаву четвртком, суботом и понедеоником у 2 сата из јутра.

Из Оршаве за Београд недељом средом и петком у 8 сати пре подне.

Месног брода између Земуна, Београда и Панчева

Из Београда за Земун пре подне $7\frac{1}{2}$, 9, 10, $11\frac{1}{2}$ сати, после подне $1\frac{1}{2}$, $2\frac{1}{2}$, $4\frac{1}{2}$, 6, $6\frac{1}{2}$ сати.

Из Земуна за Београд пре подне $6\frac{1}{2}$, 7, 8, 10, 11 сати, после подне 1, 3, 4, 5, 6 сати.

Из Земуна за Београд, Панчевд пре подне у $6\frac{1}{2}$ и 11 сати, после подне 3 и 7 сати.

Из Панчева, Београда и Земуна пре подне у $4\frac{1}{2}$ и $8\frac{1}{2}$ сати, после подне у 1 и 5 сати.

Француска лађа „полази.“

Из Београда за Смедерево, Дубравицу и Базјаш недељом у $7\frac{1}{2}$ сати пре подне.

Из Базјаша за Дубравицу, Смедерево, Београд понедеоником у $6\frac{1}{2}$ сати из јутра.

Из Београда за Смедерево, Дубравицу, Базјаш и Градиште сваког уторника у 7 сати пре подне.

Из Градишта за Базјаш, Дубравицу, Смедерево и Београд, средом у $7\frac{1}{2}$ сати из јутра у свези са влаком.

Из Београда за Смедерево, Дубравицу, Базјаш и Градиште сваког четвртка у $8\frac{1}{2}$ сати пре подне.

Из Базјаша за Дубравицу, Смедерево и Београд у $7\frac{1}{2}$ сати из јутра (у свези са влаком).

У Београду постоје фијакерске станице

1. На великој пијаци.
2. „ пијаци зеленог венца.
3. „ марвевој пијаци.
4. „ пијаци цветном тргу.
5. „ жељезничкој станици.
6. „ савском стоваришту.
7. „ теразијама код Париза.

Цена вожењу

Свака возња по вароши и до станице паробродске и жељезничке и обратно од $\frac{1}{4}$ сата, плаћа се на фијакерима са 2 коња 1 динар. За сваки $\frac{1}{4}$ сата дуже вожње плаћа се по пола динара.

У Топчидер и натраг са 2 коња 6 дин.

Засебно вожење на ново гробље плаћа се од $\frac{1}{4}$ сата са 2 коња 1 динар. За сваки $\frac{1}{4}$ сата дуже вожње плаћа се по пола динара.

Ноћно вожење по вароши и до станице плаћа се за сваки сат по 3 динара. За Топчидер 4 дин.

Ноћно се време рачуна од 1 Маја до 1 Октомбра од 8 сати у вече до 4 сата у јутру, а од 1 Октомбра до 1 Маја од 7 сати у вече па до 6 сати у јутру.

ОПШТИНСКИ ОГЛАСИ

НА ЗНАЊЕ

По § 128-ом закона о судском поступку. парничари, којима је рочиште одређено пре подне, треба да буду код суда до 9 сати, а они, којима је одређено рочиште после подне, треба да буду код суда до 3 сата.

Но, како се, противно овоме законскоме наређењу, догађа, да парничари код суда општине вар. Београда закашњавају на рочишта, чиме се у сваком случају отежава рад судски, а и они штете, то се овим јавља грађанству, а нарочито оном делу који чешће има посла код овоопштинског суда: да ће се у будуће редовно подвргавати казни по горепоменутом члаву зак. о судском поступку сви они парничари која на рочиште закасне а изостанак не оправдају по § 130-ом истога закона.

Из седнице суда општине вар. Београда 28. марта 1887. Бр. 2940.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

Изашао је :

Б Р А Н И Ч

ЛИСТ ЗА ПРАЧНЕ И ДРЖАВНЕ НАУКЕ.

број 7

1. Априла 1887. год.

са овом садржином:

О законодавној власти и о манама њенога развоја у Србији. (Наставак) од Стојана Марковића.

Крађа, уломак из енглеског казн. права. (Наставак) од Ј. Ђ. Авакумовића.

О олакшавајућим околностима, од Михајила Стевановића.

О последицама необјављивања извода из уговора о ортаклуку. (Свршетак) од Ђорђа Ж. Ђорђевића.

Из суднице: VII. При свима теретним уговорима, осим при уговору зајма, може се уговорити већа добит од 12% — VIII. Вреди ли то закону јавна продаја, коју је извршио практикант полицијски, као неуказно лице?

Листак: Убијство адвоката Бернеја. (Наставак)

Књижевни преглед.

Главна скупштина правничког друштва у Загребу.

Четири-годишњи преглед злочина и преступа у Београду.

Књижевне вести.

Опомена.

ДРУШТВО СВ. САВЕ.

Главни одбор „Друштва св. Саве“ у седници својој 19 марта ове год. одлучио је: да помогне подизању српске цркве и школе у Требињу, одређујући на тај циљ из своје касе 600 динара и отварајући уписанију.

Браћо и родољуби!

Главни одбор врши овом одлуком једну од оних патриотских дужности, које је узело на се друштво, искупљено под заставом српског просветитеља св. Саве. Али помоћ, коју је главни одбор у име друштва могао учинити према својим материјалним средствима, тако је незнатна за намењени циљ, да се мора апеловати и на ваше родољубље, на вашу помоћ.

А је ли нужно доказивати вам потребу и важност ове помоћи? И има ли потребу глав. одбор, да, у овакој прилици нарочито, подстиче ваше патриотске осећаје и ваше пожртвовање за помоћ у том племенитом и светом подухвату наше браће у лепом Требињу кршне нам Херцеговине? Не. Главни одбор не сумња, да ви појмите дужности, које од вас изискује родољубље.

Потецимо, дакле драга браћо и родољуби; помози браћи Требињцима у остварењу предузетог посла, који ће служити на понос и одбрану српског имена и српске величине.

Прилоге треба слати главном благајнику друштвеном г. Тих. Марковићу до 1 маја ове године. У Београду, 26 марта 1887 год.

Председник главног одбора
„друштва светог Саве“

тајник
Н. Р. Поповић

Свет. Николајевић.

УЈЕДИЊЕНА ОМЛАДИНА

Отворила је упис за своје чланове. Члан може да буде сваки Србин и Српкиња. Годишњи је улог редовних чланова 3 динара. Утемељачи, према решењу управног одбора, могу да исплате суму, статутом одређену, (60 динара једном за свагда) у ратама од 5—10—30 динара.

Улози са стране шаљу се на ову адресу: Сими Наумовићу трговцу кн. Михаилова улица. Београд.

Управа.

НА ЦВЕТИ нађен је на трибини у горњем граду један црни свилени кишобран. Сопственик нека се изволи јавити г. Јовану М. Божићу надзорнику општинских добара.